

SING STREET

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Τζον Κάρνεϊ

Ηθοποιοί: Αϊνταν Γκίλεν, Μαρία Ντόιλ Κένεντι, Τζακ Ρέιντορ, Λούσι Μπόιντον, Κέλι Θόρντον.

Φωτογραφία: Γιάρον Ορμπαχ

Μοντάζ: Αντριου Μάρκουκς, Τζούλιαν Ούλριχς

Χώρα: Ιρλανδία, Αγγλία, Η.Π.Α. (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 105'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Nashville Film Festival 2016.

* Βραβείο Κοινού

* Ειδικό Βραβείο Επιτροπής

- Irish Film and Television Awards 2016. Βραβείο Β' Ανδρικού Ρόλου.

- Υποψηφιότητες.

Στο Δουβλίνο των '80s ο Κόννορ αναγκάζεται να αλλάξει σχολείο λόγω των μεγάλων οικονομικών προβλημάτων της οικογένειάς του.

Έξω από αυτό θα γνωρίσει τη Ράφιννα, μια όμορφη κοπέλα που ονειρεύεται να μετανα-

στεύσει στο Λονδίνο για να γίνει μοντέλο. Για να την προσεγγίσει, ο Κόννορ θα φτιάξει ένα μαθητικό συγκρότημα μαζί με τους λιγότερο δημοφιλείς συμμαθητές του. Ο αδερφός του Μπρένταν λειτουργεί σαν μέντοράς του, την ίδια στιγμή που προσπαθεί να βρει το δικό του προσανατολισμό μέσα στην ακμαία μουσική σκηνή της εποχής.

Από την αναποφασιστικότητα (κάθε εβδομάδα και νέο λουκ στο σχολείο), την ανάγκη έκφρασης του μπερδεμένου εσωτερικού κόσμου, το ακαταλαβίστικο κι εχθρικό ενήλικο περιβάλλον και την εξερεύνηση της ταυτότητας μέχρι το πρωτόγνωρο πάθος για έρωτα, η εφηβεία είναι η ορμητική δύναμη που δεν αφήνει τίποτα όρθιο. Ο Κάρνεϊ επιλέγει μάλιστα να σκιαγραφήσει γύρω από τον αποπροσανατολισμένο ήρωα το κοινωνικό ψηφιδωτό μιας χώρας αλλά και μιας εκρηκτικής εποχής. Η μετανάστευση –αγιάτρευτη πληγή της ιρλανδικής Ιστορίας–, ο καθολικισμός και η ενδοοικογενειακή βία μπερδεύονται απροσδόκητα στην οθόνη με τις μελωδίες των Cure, Clash, A-Ha, Duran Duran, Spandau Ballet, The Jam και άλλων πολλών μουσικών θρύλων της εποχής.

Ο Τζον Κάρνει του «Once» και του «Begin Again» επιμένει μουσικά, ξετυλίγοντας αναμενόμενα αλλά εθιστικά μια ιστορία ενηλικίωσης και εφηβικών ονείρων με φόντο το Δουβλίνο και τις μουσικές επιτυχίες των 80s.

Ενα αγόρι που μεγαλώνει στο Δουβλίνο κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80 δραπετεύει από τη ζόρική οικογενειακή ζωή του ξεκινώντας σχεδόν τυχαία ένα συγκρότημα και κάνοντας τη δική του επανάσταση.

Η μουσική ως μέσο έκφρασης, και ειδικά για τα ζητήματα της καρδιάς, μοιάζει να αποτελεί τη βασική έμπνευση και κινητήριο δύναμη για τη φιλμογραφία του Ιρλανδού Τζον Κάρνει, από τη μελαγχολική μπαλάντα του «Once» μέχρι το ελαφρώς λιγότερο μελωδικό «Begin Again», με το οποίο φλέγεται ανοιχτά με το Χόλιγουντ.

Με το «Sing Street» επιστρέφει στα πάτρια εδάφη και επισκέπτεται με νοσταλγία το Δουβλίνο της δεκαετίας του '80, για να διηγηθεί την ιστορία ενός αγοριού που μυείται στις μουσικές της εποχής από τον loser μεγαλύτερο αδελφό του και στα πρώτα ερωτικά σκιρτήματα από ένα στυλάτο κορίτσι που ονειρεύεται μια καριέρα μοντέλου στο Λονδίνο. Για την ακρίβεια, ο μόνος λόγος που ο έφηβος Κόννορ αποφασίζει να δημιουργήσει μια μπάντα με μερικούς εξίσου απροσάρμοστους συμμαθητές του είναι για να την εντυπωσιάσει: προτείνοντάς της να παίξει σε ένα μουσικό βίντεο, από αυτά που με τόσο θαυμασμό παρακολουθεί στην τηλεόραση. Ετσι, κάπως τυχαία, θα ανακαλύψει όχι μόνο ένα μεγάλο πάθος αλλά και μια διέξοδο από όλα όσα τον βασανίζουν.

Η πορεία του προς την ωριμότητα και την πραγματική συνευδνητοποίηση του ταλέντου του περιλαμβάνει όλους τους αναμενόμενους σταθμούς και τις απογοητεύσεις που μπορεί να φανταστεί κανείς από μια τέτοια ταινία, καθώς ο Κάρνει μοιάζει να στρογγυλεύει υπερβολικά τις γωνίες της ιστορίας του, επιλύοντας μάλλον υπερβολικά ανώδυνα κομμάτια της πλοκής που αφορούν τη δυσλειτουργική οικογένεια του Κόννορ, το bullying που υφίσταται ή τις καταπιεστικές μεθόδους του καθολικού σχολείου όπου φοιτά.

Ακόμα κι έτσι, όμως, είναι μάλλον αδύνατο να του κακιώσει στο νέο του προσπάθειά του να μετατρέψει την πιο βασανιστικά υπέροχη ηλικία σε **μια ανενδοίαστα ρετρό και feelgood κινηματογραφική εμπειρία**, πλημμυρισμένη από τραγούδια των Duran Duran, των Clash και των A-Ha (αλλά κι ένα εμπνευσμένο πρωτότυπο σάουντρακ) και πλαισιωμένη από μια εθιστική αναπαράσταση της εποχής.

Το «Sing Street» είναι εν τέλει μια φαντασίωση για την εκπλήρωση μιας φαντασίωσης, προορισμένη να σε κάνει να αναβιώσεις όλα τα νεανικά όνειρα

για μια φυγή από τα όσα σε καταπιέζουν, κι όπου το μέλλον είναι γεμάτο υποσχέσεις και ανοιχτό σε προοπτικές.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΤΣΑΒΟΣ

Το «Commitments», ένα από τα καλύτερα φιλμ του Άλαν Πάρκερ, γυρίστηκε το 1991 και αφορούσε μια μουσική μπάντα που έπαιζε σόουλ από τα 60s. Το λιγότερο τραχύ «Sing Street», αφιερωμένο από τον δημιουργό του σε όλα τα «αδέλφια», που επίσης παίρνει τον τίτλο από το όνομα της μπάντας νέων παιδιών, γυρίστηκε πέρσι και πραγματεύεται τη βρετανική ποπ της δεκαετίας του 80, με το πρωτοπόρο πάντρεμα της βιντεο-εικόνας με τη νεορομαντική, μετανεοκυματική μουσική.

Μετά το βραβευμένο με Όσκαρ «Once» και το υποψήφιο, πάντα στην κατηγορία του τραγουδιού, πιο νερωμένο «Begin Again», ο δημιουργός της ταινίας, Τζον Κάρνι, ειδικεύεται πλέον σε έναν τύπο **σύγχρονου μιούζικαλ**, όπου τα πρωτότυπα τραγούδια που γράφτηκαν από τον ίδιο, τον φίλο του Άνταμ Λεβίν των «Maroon 5» κι έναν βετεράνο μουσικοσυνθέτη ειδικευμένο στη συγκεκριμένη εποχή εξηγούν τις σχέσεις, τις φωτίζουν εσωτερικά, χωρίς να περιπτολογούν έναντι του διαλόγου, και προχωράνε δραματικά το φιλμ, όπως ακριβώς συνέβαινε στα καλύτερα δείγματα του είδους – αυτό ως επεξήγηση, επειδή οι ταινίες του δεν κατηγοριοποιούνται ακριβώς ως μιούζικαλ αλλά ως μουσικές ταινίες, ίσως γιατί κάποιοι θεωρούν ότι μιούζικαλ είναι ό,τι αποκλειστικά τραγουδιέται, χωρίς πρόζα.

Ρομαντικός μέχρι το κόκαλο, ο Κάρνι αποδεικνύει πλέον πως έχει πλήρη αίσθηση της αισθηματικής ιστορίας, γνωρίζοντας πώς να την τοποθετήσει στο περιβάλλον (εδώ, στο αγριεμένο από τη φτώχεια Δουβλίνο), δίνοντας στους χαρακτήρες άπλετο χώρο για να αλληλεπιδράσουν και να αναπτυχθούν σωστά, παίζοντας στο μουσικό μοτίβο του happy-sad, της πεμπτουσίας της μουσικής που απευθύνεται στην κυμαινόμενη διάθεση των εφήβων που την απορροφούν σαν σφουγγάρια και ενίοτε την αναπαραγάγουν, για να την πάνε παραπέρα. Εκτός από το προφανές, δηλαδή τη σχέση ανάμεσα στο ντροπαλό αγόρι που ξεκινά μια μπάντα με outsiders που στρατολογεί στο νέο του σχολείο και την όμορφη, ποζάτη, στυλάτη αλά Joan Jett, λίγο μεγαλύτερη γειτονοπούλα που μεγαλώνει σε ίδρυμα θηλέων και πρωταγωνιστεί στα αυτοσχέδια βιντεοκλίπ του συγκροτήματος, κυριαρχεί η επίδραση του μεγάλου, διακριτικά προστατευτικού αδελφού στον πιτσιρικά, ειδικά όταν τον λέει έξυπνες, καθοδηγητικές ατάκες όπως, «Ποιο είστε που θέλετε να ξέρετε μουσική, οι Steely Dan; Οι Sex Pistols δεν ήξεραν να παίζουν», ή «όποιος ακούει Phil Collins, γκόμενα δεν βγάζει», αλλά και με την

ευρύτερη στάση του απέναντί του, όντας το θύμα της προβληματικής σχέσης των γονιών τους. Αν και το story είναι τετριμμένο και οι χαριτωμένες περισσεύουν, είναι τόσο εγκάρδια σφιχτοδεμένη η γενναιότητα της άφοβης νιότης με το ύφος των κομματιών, που **δεν γίνεται να μην παραδοθείς στη γλύκα του "Sing Street"**.

Πριν βιαστείτε να απορρίψετε, ίσως με κάποια δόση κυνισμού, τα κομμάτια που γράφτηκαν ειδικά για την ταινία, σκεφτείτε πως κοπιάρουν επίτηδες τα πρωτότυπα/πρότυπα των παιδιών, μερικά εκ των οποίων μάλιστα ακούγονται και στο soundtrack (από τους Duran Duran, τους Jam και τους Cure, μέχρι τον σπουδαίο Joe Jackson και το ξεσηκωτικό «Maneater» των Hall & Oates, στο ωραιότατο electropop «Drive it like you stole it»), και ακολουθούν μια μυαλωμένη δραματική λογική: οι Sing Street, παράφραση του σχολείου τους, Synge Street, ξεκινούν με τη φιλοδοξία να είναι και καλά φουτουριστικοί και, αποδεχόμενοι, εν τη απειρία τους, την έμπνευση, ακούγονται ερήμην τους σαν τα νοσταλγικά γκρουπ που απεύχονταν να είναι στο δειλό ξεκίνημα, αλλά με μια αφοπλιστική, μεταδοτική ορμή.

Ο πρωτοεμφανιζόμενος, φωτογενέστατος νεαρός ηθοποιός και τραγουδιστής Φέρντια Πίλο και η εκφραστική, όντως κούκλα σαν μοντέλο, Λούσι Μπόιντον (που είχαμε δει μικρότερη στο «Miss Potter») είναι ανακαλύψεις με μέλλον, ιδανικοί για τον Κάρνι, ο οποίος, σε μια απονενομημένη πρόσφατη δήλωσή του, κατακεραύνωσε την υποκριτική τεμπελιά της πρωταγωνίστριάς του στο «Begin Again», Κίρα Νάιτλι, βρήκε τον μπελά του, το μετάνιωσε και ζήτησε ταπεινά συγγνώμη, και εν μέρει είχε δίκιο, αφού τα σενάρια του υπηρετούνται καλύτερα από πρόσωπα άφθαρτα στον φακό...

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

JOHN CARNEY

Γεννήθηκε το 1972 στο Δουβλίνο, Ιρλανδία.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Sing Street 2016, Πάρ' το από την αρχή 2013, The Rafter's 2012, Zonad 2009, Μια φορά 2007, Bachelors Walk Christmas Special 2006, Zonad 2003, Bachelors Walk 2001-2003, On the Edge 2001, Park 1999, November Afternoon 1996.

